

hver Uredelighed i det offentlige Liv altid spørge: Hvor er Præsten?"

Professorens store brune Øjne var bleven endnu større bag de tykke Brilleglas. Han sagde, at han ved første Lejlighed skulde sætte sig ind i den omtalte Sag, „der jo altsaa synes ret alvorlig.“

I dette Øjeblik aabnedes Døren, og en Herre gled uanmeldt ind. Det var Anton Bjerreby, Enslevs Husven, en slank, elegant klædt, let graanet Skikkelse paa et halvt hundrede Aar med smukke men udslukte Ansigtstræk.

Professor Bendix sagde Farvel, og kort efter blev der kaldt tilbords.

Bjerreby, der var Vekselmægler, havde i sine unge Dage fusket lidt som dramatisk Forfatter og Journalist, havde blandt andet været Medarbejder ved „Femte Juni“ i Bladets første Tid, da Enslev selv var Redaktør og skrev Bladet næsten alene. Siden gik han over i praktisk Virksomhed og var nu en af Cheferne for en større Mæglerforretning. Men udenfor sin travle Kontortid var han den samme stilfulde Flanør, som nu i femogtyve Aar havde været et Forbillede for Strøgets unge Lediggængere. Han var ugift, yndet af mange Kvinder, derfor en af Byens mest søgte Selskabsmænd, der med et elskværdigt paagaaende Væsen og en smaadrillende Tone opkildrede en Munterhed, der farvede Kinderne.

Ogsaa Enslevs Forhold til ham var en Slags kvindagtig Forselskelse i hans elegante og verdensvante Optræden og dristige Frisprog. Trods Aldersforskellen var Tonen mellem dem halvt kammeratlig. Bjerreby gik ud og ind i Enslevs Hus, som om han hørte hjemme der, og naar han undtagelsesvis ikke var bedt ud i Selskab, kom han af sig selv til Middag.

Enslevs Utaalmodighed ytrede sig aldrig stærkere end ved Maaltiderne. Spiste han alene, varede Middagen ikke mere end et Kvarter. Til lille Jensens Fortvivlelse kunde han undertiden rejse sig efter den første Ret og lade hende staa der med Stegen og Desserten. Naar Bjerreby var tilstede, faldt der i tidligere Dage lidt Ro over ham, og de kunde tilsammen drikke en Del Vin. Bjerreby var en underholdende Fortæller, og Enslev hørte paa hans